

Prijs f.0.50

Bijlage
Augustus 1961.

D E I N T E R N A T I O N A L E

Orgaan van de Vierde
Internationale

Adm. J. Jacobs
Leidsekade 54/3
Amsterdam-C-

- Inhoud :
1. Hoe wordt de eenheid van de Communistische beweging hersteld ? ... Rubens
 2. Voor de ideologische eenheid van de Communistische wereld-beweging
Brochure van de C.P.S.U.

-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-

even schadelijk is als het apparaat zelf. Na het 20ste Congres van de C.P.S.U. verkeerden zij in de veronderstelling, dat het mogelijk was in Nederland de besluiten van dit Congres uit te voeren met de steun van de C.P.S.U. Dit is hun noodlottig geworden.

Wat is echter de reden dat zij deze steun niet kregen?

Het antwoord op deze vraag moet gezocht worden in het verschil in positie tussen de leiding van de C.P.S.U. en de C.P.F.

De ontstalinisering die op het 20ste Congres van de C.P.S.U. officieel begon, is in de eerste plaats een gevolg van de druk van de Russische massa's op hun leiding, doch tevens komt hij tegemoet aan een reeds lang bestaande begeerte bij een deel van de heersende kaste. De drang tot ontstalinisering bij de massa's was het eerste grote bewijs van de enorme invloed die de koloniale revolutie (in het bijzonder China) op deze massa's had en trouwens nog heeft. De tweede factor bij de massa's ligt in het verlangen om meer verbruiksgoederen te kunnen kopen na de lange jaren van stalinistische ellende en schaarste.

Voor wat de bureaucraten aangaat vloeide de drang tot ontstalinisering voort uit de wens om zich van de permanente dreiging, die het oppermachtige politie-apparaat ook voor hen was, te ontdoen. Het is niet toevallig, dat Beria een van de eersten was die verdween. Hij verdween niet zoals Malenkow, Molotow e.a., maar hij werd geliquideerd.

Voor de leiding van de C.P.N. stonden de zaken geheel anders. De C.P.N. staat niet aan het hoofd van een staat en ondergaat door zijn volkomen isolement slechts zeer gedeeltelijk de druk van de arbeidersklasse. Voorzover deze basis druk uitoefende in de richting van ontbureaucrativering werd hij afgesneden. Zie wat er met de E.V.C. gebeurde. De C.P.N.-leiding is niet verantwoordelijk voor het levenspeil van de arbeiders zoals de leiding van de C.P.S.U.

Deze laatste kan zich niet veroorloven van zijn partij zulk een scherts-partij te maken zoals de Groot heeft gedaan.

De grote angst van De Groot, Thorez, Hodja e.a. is, de greep op het apparaat te verliezen. Het ontluisteren, kan voor hen niet anders betekenen dan zelfvernietiging.

De Russische leiders moesten snel beslissen. Zij hadden de keus tussen ontstalinisering, een politie-regiem van Beria of een opstand. Zij hebben het eerste verkozen. De Groot heeft de scheuring van de partij, het verlies van de E.V.C. en nog groter isolement verkozen. Thorez moet alle mogelijke ontstaliniserende tendenzen in de partij toelaten om zich te handhaven. Doch in wezen is de keus zowel van Chroetsjef, Thorez als van De Groot het begin van hun einde.

De rol die door de S.W.P. gespeeld kan worden is die van het leveren van een bijdrage in het ontbureaucrativeringsproces van de arbeidersbeweging. Deze rol is positief. Doch ook de S.W.P. dient te bedenken, dat hij de plaats van de massa-beweging niet kan innemen. In werkelijkheid voeren de kameraden van de S.W.P. een strijd, die door de linkse oppositie in de C.P.S.U., waaruit de Vierde Internationale is ontstaan, reeds gevoerd wordt sinds het ontstaan van de stalinistische bureaucratie in de C.P.S.U. en de Communistische Internationale.

Ook de S.W.P. zal zich moeten realiseren, dat de verbreking van het isolement slechts kan geschieden door zich in de massabeweging te begeven, zonder evenwel de eigen publicaties en een gedisciplineerde organisatie op te geven.

Alleen wanneer de S.W.P. zich op de massa-beweging weet te oriënteren zal hij bijdragen tot de vorming van de revolutionaire massa-partij van morgen.

DE AANVAL OP DE CHINEZEN

Het voornaamste bezwaar dat de Russen hebben tegen de Chinezen, Fransen en Albanen is niet, dat zij zich verzetten tegen de ontluistering van Stalin. Zou dit wel het geval zijn, dan hadden zij zeker tal van andere partijen die volledig onder hun controle staan zoals b.v. de C.P.N. gedwongen te ontstaliniseren. Dan hadden Wagenaar en Gortzak gebleven en dan was De Groot de laan uitgegaan.

HOE WORDT DE EENHEID IN DE COMMUNISTISCHE BEWEGING HERSTELD ?

Op 2 juli j.l. verscheen in de "Sunday Times" een artikel van Isaac Deutscher waarin hij melding maakt van het bestaan van een brief welke de leiding van de Communistische Partij van de Sowjet-Unie gezonden heeft aan de leidingen van verschillende communistische partijen.

De tekst van deze brief of althans een tekst die praktisch daarmee overeenkomt is in het Frans als brochure gedrukt en circuleert momenteel in de Franse communistische partij.

Dit in Moskou vervaardigde document, dat wij hier in een Nederlandse vertaling publiceren is afkomstig van de uitgeverij voor het buitenland in Moskou.

Naar aanleiding van twijfel aan de echtheid van het document schreef Isaac Deutscher op 23 juli j.l. eveneens in de "Sunday Times":

"Moskou heeft tot op dit moment mijn rapport niet ontkent. Ik zou trouwens de ontkenning niet serieus nemen, maar het feit, dat Moskou drie weken heeft laten voorbij gaan zonder te verklaren, dat zulk een document niet werd verzonden naar de communistische partijen is niettemin betekenisvol."

en verder :

"In verband met mijn artikel schreef de "New York Times" op 10 juli j.l.:" In Polen hebben communistische functionarissen gezegd : " Echt of niet het geeft de situatie tussen Moskou en Peking voor 90% juist weer". Dit is verder dan enige communistische functionaris kon gaan met bevestiging van mijn verslag en ik ben benieuwd of zij van hun standpunt uit gezien niet te ver zijn gegaan. Hoe kunnen functionarissen in Warschau weten dat mijn verslag de betrekkingen tussen Moskou en Peking voor 90% juist weergeeft ? Dit kan alleen door berichten uit Moskou."

Tot zover het artikel van Deutscher waarin hij nog mededeelt de tekst te hebben ontvangen van een hoge communistische functionaris waarvan hij om begrijpelijke redenen de naam niet wil noemen.

Naar onze mening heeft men hier net zo min met een vervalsing te maken als dat het geval was met de tekst van de redevoering die Chroetsjef op het 20ste Congres van de C.P.S.U. heeft gehouden.

Over dit laatste feit n.l. de ontkenning van de echtheid van de inhoud van de rede van Chroetsjef geeft de voor ons liggende brochure "Voor de ideologische eenheid van de communistische wereldbeweging" een aantal belangwekkende bijzonderheden.

In Nederland heeft immers ook de leiding van de C.P.N. de echtheid van de rede van het 20ste congres een vervalsing genoemd.

Zonder twijfel gelden voor De Groot c.s. dezelfde overwegingen als voor de leiders van de Albanese en Franse communistische partijen om de tekst van de rede een vervalsing te noemen.

Het is niet prettig te moeten toegeven tientallen jaren alle bevelen van Stalin te hebben uitgevoerd en alle misdaden van de onfeilbare leider te hebben goedgepraat en door dit alles medeverantwoordelijk te zijn.

Het verzet tegen de ontbureaucratisering heeft in de C.P.N. tot de scheuring in de C.P.N. geleid waaruit de S.W.P. ontstond.

DE SCHEURING IN DE C.P.N.

De scheuring in de C.P.N. is een bewijs voor het ontbreken van democratie in die partij. Hoe gedegenereerd de C.P.N. is bleek uit de wijze waarop Wagenaar, Gortzak e.a. werden bejegend.

Het is goed in dit verband er nog eens aan te herinneren waaruit de "misdaden" van de oppositionele groep bestonden.

Het was geen twijfel aan de politiek van "vreedzame coexistentie" of oppositie tegen de partij-politiek in het binnenland die Wagenaar en Gortzak in tegenstelling brachten met het door de leider beheerste partij-apparaat. Neen, het was dit apparaat zelf, het stomme bureaucratische optreden, dat de partij steeds meer verwijderde van de arbeiders dat hen tot oppositie prikkelde. Eerst later zouden zij gaan begrijpen, dat de politiek voortgebracht door zulk een apparaat

wordt veroordeeld. Maar wat is het hele document anders dan een inmenging in de interne gang van zaken in zusterpartijen door de Russen? Het politie-rapport over de activiteiten van verschillende Franse communisten is werkelijk een schande. Is dat niet een inmenging in de zaken van een zusterpartij?

Overigens zijn wij niet van mening, dat het in strijd is met de leninistische organisatie-principes indien een minderheid aanhangers tracht te vinden voor zijn standpunt.

Zijn de besluiten van de 81 communistische en arbeiderspartijen te Moskou wel tot stand gekomen volgens de leninistische principes?

Is de conferentie vooraf gegaan door een uitvoerige discussie in de verschillende deelnemende partijen?

Wat wisten de leden van de documenten voordat zij door de leiding bekend werden gemaakt? Zij werden slechts bekend gemaakt als genomen besluiten. Wie heeft de meerderheid van de leden achter zich? Het is juist dat de minderheid de besluiten moet uitvoeren, die door de meerderheid zijn genomen. Maar dan alleen als er een democratische discussie heeft plaatsgevonden van alle leden en niet alleen van de leidingen die zich van de opvattingen van hun basis niet op de hoogte hebben gesteld. Het is bovendien in strijd met de waarheid, dat de leninistische opvatting verbiedt om zelf na stemming in interne publicaties door te gaan met het verkondigen van een minderheidsopvatting. Maar deze interne discussie-organen bestaan niet. Het is het leninisme op zijn kop zetten, wanneer aan een lid van een communistische partij verboden wordt contacten te onderhouden met leden van een zusterpartij.

Het is na de liquidatie van de democratie in de communistische beweging dat dergelijke opvattingen ontstonden. Het is een onderdeel van de liquidatie van de democratie.

De conferentie van Moskou was een conferentie van bureaucraten, die een compromis hebben getracht te vinden om hun tegenstellingen te overbruggen. Chroetsjef had gedacht hierin geslaagd te zijn en daarom is hij zo kwaad.

Eigenaardig is de laatste zin van de brochure, waarin de Franse communisten worden opgeroepen de ideologische eenheid van de communistische wereldbeweging als hun oogappel te beschermen.

Het was dezelfde uitdrukking die Stalin gebruikte aan de baar van Lenin. Hij zwoer n.l. de Communistische Internationale als zijn oogappel te zullen beschermen.

Even als hij het was, zijn de Russische leiders met bureaucratische blindheid geslagen als het er om gaat de eenheid van de communistische wereldbeweging te beschermen.

Slechts het volledig herstel van de leninistische democratie, die aan ieder lid van de communistische beweging het recht geeft zich vrij te uiten over alle problemen en de vorming van een communistische internationale kunnen de eenheid verzekeren.

De inhoud van de brochure bewijst hoe dringend noodzakelijk het is de eenheid van de communistische beweging op deze basis te herstellen. Een eenheid waarin alle verschillen, van de Chinezen, de Russen, de Yoegoslaven, de Trotskisten en alle andere communistische tendenzen tot uitdrukking kunnen worden gebracht.

Deze eenheid zal een machtige impuls geven aan de strijd van de arbeidersklasse en de koloniale volken in de wereld.

RUBENS

De zaak is echter veel gecompliceerder. Toegegeven dient te worden, dat het bondgenootschap van de Chinezen met de Albanen weinig principieel is. De reden van dit bondgenootschap is van de zijde van de Chinezen te verklaren uit de wens om in Oost-Europa een bruggehoofd te hebben. Dit gebied waar de tegenstellingen tussen de verschillende staten en de sluimerende oppositie der massa's, die Poznan Oost-Berlijn en Boedapest nog niet zijn vergeten, als explosieven liggen opgestapeld, kan nieuwe bondgenoten opleveren voor de Chinezen.

De zaak is, dat de "honderd bloeiwijzen" van Mao niet zijn te verenigen met de harde stalinistische dictatuur van Hodja in Albanië. Chinezen en Albanen hebben elkaar echter gevonden in hun gemeenschappelijke haat tegen de Joegoslaven, die het verst gevorderd zijn in dat milieu in de analyse van de degeneratie van de arbeidersstaten. Het is voornamelijk dit laatste dat de Albanen bewogen heeft zich aan de Chinezen te klampen.

Het verschil tussen Russen en Chinezen ligt hoofdzakelijk op het gebied van de buitenlandse politiek. De houding van de Chinezen ten aanzien van de strijd tegen het imperialisme haalt voortdurend een streep door de Russische "vreedzame-coexistentie"-rekening.

De Chinese opvattingen zijn niet alleen te verklaren uit de woordingsgeschiedenis van de Chinese partij, maar ook uit het verlangen van de Chinese massa's om de koloniale volken te helpen in de strijd tegen het imperialisme.

Het feit dat de Chinese leiders aan deze wens van de massa's gehoor geven heeft niet alleen andere binnenlandse redenen maar is zonder twijfel mede erop gericht deze leiders een groot prestige te verschaffen in de hele communistische en koloniale wereld.

De Chinezen hierom te veroordelen en zelfs te beschuldigen van rasshaat is niet alleen buitengewoon demagogisch maar volkomen contra-revolutionair.

De Russen zeggen o.a. in de brochure, dat het imperialisme sinds de tweede wereldoorlog van karakter is veranderd.

Neen, zeggen de Chinezen, kijk naar Formosa en help liever de F.L.N. (Conferentie van Sofia: zie de brochure)

De Russen zeggen, dat het mogelijk is om vreedzaam aan de macht te komen. De Chinezen ontkennen dit en terecht.

Zie Cuba, Korea, Algerije, Guatamala, Viet-Nam, Laos (waar de Russen nota bene als de kippen bij waren om wapens te sturen en de Chinezen buiten de deur te houden)

De Chinezen staan in hun opvattingen niet alleen. De communistische partijen van Indonesië, Viet-Nam, en Korea hebben zich bij hen aangesloten. Een dezer dagen vernamen wij, dat de voorzitter van de Japanse Communistische Partij Kasoega en zes andere vooraanstaande leden uit de partij zijn gestoten omdat zij zich hebben verzet tegen de "anti-Amerikaanse, anti-imperialistische koers" van de partij die zij meer in overeenstemming wilden brengen met de koers van Moskou (zie o.a. Het Parool 25 juli 1961)

Maar ook in Rusland zelf gaan stemmen op, die wijziging eisen van de koers van de leiding met betrekking tot de koloniale revolutie. Volgens onze informatie staat deze zaak in het middelpunt van de discussies in b.v. de jeugdorganisatie KOMSOMOL.

Het is deze beweging, waaraan men in het verleden elk recht heeft onthouden om zich met politiek te bemoeien, die grote invloed heeft uitgeoefend om de houding van de U.S.R. ten aanzien van Nasser te wijzigen. Het zijn de studenten uit de koloniale landen die in Rusland studeren die een groot aandeel hebben in de discussies. Ook in andere Oost-Europese landen wordt door de jeugd over deze problemen druk gediscussieerd.

DE LENINISTISCHE ORGANISATIE-PRINCIPES

Het meest opmerkelijke van de brochure is, dat de Russen de Chinezen er voortdurend van beschuldigen de marxistisch-leninistische organisatie principes te schenden. Immenging in zaken van een zusterpartij

houden de communistische en arbeiderspartijen conferenties om de actuele problemen te bespreken, voor het uitwisselen van hun ervaringen

en kennis te nemen van hun wederzijdse meningen, om tot een gemeenschappelijk standpunt te komen, elkaar te raadplegen en zich te beraden over gemeenschappelijke acties in de strijd voor de gemeenschappelijke doelen. "Indien in een partij kwesties rijzen, die de activiteit van een zusterpartij raken, richt de leiding zich tot de leiding van de andere partij; indien nodig zullen ontmoetingen en beraadslagingen plaatsvinden." Deze procedure heeft kracht van wet voor elke communist, die de marxistisch-leninistische principes eerbiedigt en zich bekommert over de vooruitgang en de eenheid van de communistische wereldbeweging, omdat hij met algemene stemmen werd aangenomen, door vertegenwoordigers van de 81 communistische en arbeiderspartijen, die zelf op democratische wijze verkozen zijn in de statutaire vergaderingen van hun partijen. Elke leiding van een communistische- en arbeiderspartij, die de stemming van zijn afgevaardigden op de conferentie van de 81 partijen heeft goedgekeurd, is verplicht de principes te eerbiedigen en uit te voeren, indien hij de leninistische principes t.a.v. het partijleven eerbiedigt. Het is juist om vast te stellen, dat zulk een leiding, indien hij tracht, door clandestiene of fractionele middelen, die in strijd zijn met de weg van raadpleging en uitwisseling van opvattingen zoals vastgelegd in de verklaring en daardoor de inhoud van deze verklaring opnieuw in het geding brengt, handelt tegen de belangen van zijn eigen partij en schade toebrengt aan de vooruitgang van de communistische wereldbeweging. Elke poging om in het geheim de verschillen te propageren van de leiding van een communistische- en arbeiderspartij, met de verklaring waarvoor zijn afgevaardigden hebben gestemd, kan worden beschouwd als een inmenging in de zaken van een andere partij en een poging om de ideologische eenheid van de communistische wereldbeweging te ondermijnen, indien zich dit voordoet in de rijen van een zusterpartij. Het is eveneens een schending van de marxistisch-leninistische principes en een uiting van vijandigheid tegenover de partijen die trouw zijn aan de door hen zonder bijbedoelingen uitgebrachte stem. Iedere leiding van een communistische en arbeiderspartij, die de besluiten en principes van de verklaring van de 81 communistische en arbeiderspartijen zegt te eerbiedigen maar tegelijkertijd in feiten, de geheime bodes van de leiding van de zusterpartij de afwijkende thesen laat propageren in zijn rijen, begaat een vijandelijke daad tegenover de communistische wereldbeweging en zijn dubbelzinnigheid plaatst hem in de rijen van de tegenstanders van de ideologische eenheid van deze beweging. Is een dergelijk gedrag van een leiding, wiens vertegenwoordigers op de conferentie van Moskou samen met de anderen, de tekst van de eindverklaring van November 1960 hebben onderschreven mogelijk? Het is betreurenswaardig te moeten constateren, dat een dergelijk gedrag niet alleen mogelijk is, maar tevens een realiteit n.l. in de Franse communistische partij.

2. De verschillen die door de leiding van de Chinese communistische partij tot uitdrukking werden gebracht, met de thesen van de C.P.S.U. welke laatsten instemming hebben gevonden bij praktisch alle andere communistische -en arbeiderspartijen zijn niet plotseling ontstaan. Zij zijn een gevolg van de abnormale omstandigheden waarin de Chinese communistische partij is ontstaan en zich heeft ontwikkeld. In de periode waarin de meeste andere communistische partijen zich moesten beperken tot propagandistische en agitatorische activiteit, voornamelijk politieke gevechten leverden, parlementaire acties voerden en eisen stelden, voerde de Chinese communistische partij oorlog, was hij een leger, dat al strijdende een militaire strategie ontwikkelde, waarvan de uitkomsten een waardevolle bijdrage opleverden voor de communistische wereldbeweging overal waar de wapens moesten spreken. Gedurende de instelling van de volksmacht in China waren de voornaamste strijders van de Ch.C.P., zijn kaders en leden, soldaten en officieren gewoon aan het kampeven, aan de militaire discipline, aan de voortdurende verplaatsingen en nog beïnvloed door de "grote mars". De leden en de lagere kaders van deze dappere Ch.C.P. ontvingen van hun leiding niet de nodige hulp, die zij van deze machten verwachtten om hun overgang van de lange staat van oorlog naar die van vreedzame opbouw

te vergemakkelijken. Vooral bij de psychologische omschakeling die deze verandering in de situatie en van de vormen van strijd noodzakelijk maakt bleef men achter.

Hierdoor onstond een sectarisme, dat voedsel vond in het feit, dat fascistische elementen openlijk ondersteund door het Amerikaanse imperialisme een deel van het Chinese gebied (Formosa) bezet bleven houden onder de dictatuur van de militaire leider van de verslagen Chinese bourgeoisie Tsang Kai Tsek.

De Chinese C.P. wist niet, zoals de communisten van de U.S.S.R. na de gedwongen vrede van Brest-Litovsk, die hen beroofde van een deel van hun grondgebied, de problemen in de orde van hun werkelijke belangrijkheid te rangschikken en plaatste Formosa in het middelpunt van al zijn gedachten, zonder zich zorgen te maken over de ontwikkeling van de internationale situatie. Ofschoon het belang van de socialistische krachten in de wereld en van de uitgebuite volken in de kapitalistische landen een stoutmoedige politiek van vreedzaam naast elkaar bestaan met de aan het socialisme vijandig zijnde landen meer dan ooit noodzakelijk maakte, werd elk Russisch initiatief in de richting van een samenwerking, door de leiding van de Chinese C.P. gekenschetst als verraad, als een over-enkomst met de bezetters van Formosa, of als een opoffering van de belangen van China aan die van de Sowjet-Unie. Het 20ste Congres van de C.P.S.U. heeft een fundamenteel verschil bloegelegd dat reeds bestond sinds de machtsverovering door de Ch.C.P.

Deze verkondigde reeds militaire thesen zoals de preventieve aanval op een vijand, die de socialistische overwinningen bedreigt, toen hij de hoofdvijand had verslagen, met uitzondering van Formosa het gehele nationale grondgebied had bevrijd en zich in vrede kon wijden aan de socialistische opbouw. In een redevoering, die kameraad Mao Tse Toeng heeft gehouden ter gelegenheid van de 28ste verjaardag van de Ch.C.P., welke verspreid en bestudeerd werd als een fundamenteel theoretisch document door alle leden van de Ch.C.P., heeft hij de preventieve oorlog aangeprezen zich daarbij bedienende van mooie maar oude Chinese legenden.

Aan de kameraden, die bleven wijzen op de noodzaak voor de volksrepubliek China om handel te drijven met de kapitalistische landen ondanks alle belemmeringen en hindernissen antwoordde kameraad Mao Tse Toeng: "Men moet begrijpen, dat niemand anders dan de imperialisten en hun lakaien, de reactionaire klik van Tsang Kai Tjek ons verhindert handel te drijven met vreemde landen en diplomatieke betrekkingen aan te gaan met hen. Wanneer wij alle binnen- en buitenlandse krachten van het land verzameld hebben voor de vernietiging van de reactionaire Chinezen en buitenlanders, zullen wij handel met het buitenland drijven en zal het mogelijk zijn diplomatieke betrekkingen aan te gaan met andere landen op basis van gelijkheid, wederzijdse belangen en wederzijdse eerbiediging van het grondgebied. "

Vastgesteld moet worden, dat in de drie jaar die volgden op de instelling van de Volksrepubliek China, het bevrijdingsleger 5.590.000 soldaten van de reactionaire Kuomintang heeft vernietigd.

Het is te begrijpen dat de leiding van de Ch.C.P. in de jaren 1949-1950 rekening had te houden met de geestesgesteldheid van zijn leden-soldaten-soldaten die nog doordrenkt waren met de verschikkingen van deze jaren-die er dergelijke opvattingen opna hielden.

Het is moeilijker om toe te geven, dat twaalf jaar na de overwinning van het volksbevrijdingsleger, de opvattingen onderanderd zouden moeten zijn. Vooral wanneer men daarbij in beschouwing neemt, de ontwikkeling van de internationale situatie, de Russische overmacht op atoombied, zijn overwicht op het gebied van de intercontinentale raketten en zijn vreedzame overwinningen die de omstandigheden fundamenteel gewijzigd hebben. Hetgeen een begrijpelijke afwijking was, wordt een sectarische koppigheid; hetgeen een eenvoudig verschil in inzicht was, wordt een verbreking van de IDEOLOGISCHE EENHEID VAN HET SOCIALISTISCHE KAMP EN VAN DE COMMUNISTISCHE WERELDBEWEGING.

De oppervlakte die de Volksrepubliek China omvat, het enorme mensenreservoir waarover hij beschikt, de enorme invloed die zijn ontstaan als Volksrepubliek heeft kunnen uitoefenen en nog uitoefent op de afhankelijke en vroeger afhankelijke volken in het bijzonder in het Midden osten en in Afrika, hebben superioriteitsgevoelens doen ontstaan bij bepaalde leiders van de Chinese Communistische Partij, welke hen prikkelen tot het eisen van een speciale plaats in het socialistische kamp en in de communistische wereldbeweging overeenkomstig de bovengenoemde omstandigheden.

Vergeeten wordt, dat de waarde van een partij niet alleen schuilt in het aantal leden en dat de belangrijkheid van een volksdemocratie niet alleen bepaald wordt door het aantal inwoners.

De leiding van de Ch.C.P. heeft, zonder dit op een duidelijke manier tot uitdrukking te durven brengen een soort ontwerp-verdeling voor ogen van het wereld-communisme in twee invloedssferen, volgens welke de U.S.S.R. verantwoordelijk of "inspirator" zou moeten zijn van de politiek van de socialistische landen in het zogenaamde Westen en China voor de socialistische landen van het zogenaamde Oosten.

Deze idee van een soort "dubbele leiding", van een revolutionair centrum, voor de westelijken en voor de oostelijken, of indien men consequent wil zijn: voor de blanken en voor de mensen met een gekleurde huid, want er is in iedere nationalistische afwijking een klein deel rassehaat, draagt niet bij tot de oplossing van de tegenstellingen.

Het is dus na het 20ste Congres van de C.P.S.U. en in het bijzonder in de loop van de laatste drie jaar, dat diepe meningsverschillen naar voren kwamen. Het was onmogelijk deze te verbergen omdat de pers van de Ch.C.P. ze aan de wereldopinie bekend maakte.

De internationale kapitalistische pers liet zich de gelegenheid niet ontgaan om van deze bekendmakingen het meest nuttige gebruik te maken bij de politiek waarvoor hij wordt betaald.

Elke communist die de overwinning van het socialisme in de wereld ter harte gaat, kan bij het constateren van deze feiten niet anders dan de houding van de leiding van de Chinese C.P. betreuren.

3. In twee documenten, die hij heeft laten vertalen en drukken in verschillende talen om ze vervolgens aan de leidende organen van de meeste communistische en arbeiders partijen te zenden met het verzoek deze onder hun leden te verspreiden, heeft de leiding van de Ch.C.P. de hoofdverschillen aangegeven met de C.P.S.U.

In de documenten "A propos het imperialisme, bron van de moderne oorlog" en "Leve het Leninisme" betogen zij:

a) dat er geen enkele verandering plaats heeft gehad in het karakter van het imperialisme, sinds het einde van de tweede wereldoorlog. Met als gevolg, dat het oorlogsgevaar aanwezig is gebleven en de oorlog onontkoombaar is.

b) dat het naast elkaar bestaan alleen een gevolg kan zijn van de strijd, met als consequentie, dat het naast elkaar bestaan aan de kapitalistische landen moet worden opgedrongen, strijdend tegen hun twee wisselende tactieken: de tactiek van de oorlog en de tactiek van de vrede;

c) de strijd voor de vrede en de strijd voor het socialisme zijn verschillende kwesties. De strijd voor de vrede moet gevoerd worden door het vormen van een eenheidsfront met niet-communistische krachten door middel van compromissen. De strijd voor het socialisme met revolutionaire krachten.

d) de barbaarse en kanibalistische imperialisten bewapenen zich steeds meer om de uitbuiting van hun volken te kunnen handhaven en elke bevrijdingspoging te kunnen vernietigen. De consequentie hiervan is, dat wij rechtvaardige revolutionaire oorlogen moeten bevorderen en ondersteunen omdat zij de enige weg zijn naar de proletarische ontvoogding.

Deze documenten werden in verschillende kapitalistische bladen afgedrukt. In Frankrijk in "Le Monde" die ze heeft ontleend aan het theoretische orgaan van de Chinese C.P. "De Rode Vlag".

In deze documenten wordt systematisch stelling genomen tegen de thesen die op het 20ste Congres van de C.P.S.U. werden uitgewerkt m.b.t.

a) de veranderingen in het karakter van het wereldimperialisme;

b) de groeiende mogelijkheden van vreedzaam naast elkaar bestaan tussen socialistische en kapitalistische staten;

c) de opmars naar het socialisme via de vereniging van volken voor het handhaven van de vrede;

d) de stelling dat aan de oorlog niet is te ontkomen;

e) de mogelijkheid voor bepaalde communistische en arbeiderspartijen om de arbeidersklasse met vreedzame middelen aan de macht te brengen.

Indien de door de leiding van de Ch.C.P. aangevallen thesen alleen de mening weergeven van de C.P.S.U., dan was er geen reden om te klagen over de tot uitdrukking gebrachte verschillen volgens de normale regels inzake het uitwisselen van ideeën tussen zusterpartijen.

Maar de leiding van de Chinese C.P. heeft de gepubliceerde verschillen van opvatting niet alleen met de C.P.S.U. maar ook met de grote meerderheid van praktisch alle communistische en arbeiderspartijen in de wereld, die de gemeenschappelijke verklaring van 1957 hebben aanvaard, welke de analyse van de internationale situatie door het 20ste Congres van de C.P.S.U. als juist karakteriseerde.

Nadat de conferentie van Moskou, waar de afvaardiging van de Chinese C.P. die de leiding vertegenwoordigde (en waaraan kameraad Mao Tse Toeng het niet nodig heeft geacht deel te nemen zoals gescheide bij de andere zusterpartijen) voor de resolutie had gestemd, veranderde de situatie.

Terwijl de leiding van de Chinese C.P. de wijze van stemming van hun afgevaardigden loochende, - soms verloochende de afgevaardigden hun eigen stem als zij het waren, die doorgingen met het verkondigen van de verschillen hij over tot een nieuwe vorm van strijd bij de verdediging van de thesen, die na discussie en democratische stemming veroordeeld werden.

Zoals was te voorzien, na alle lessen over alle afwijkingen en de afwijzing van democratisch genomen besluiten, hebben de leiders van de Chinese C.P. hun toevlucht gezocht tot onvriendelijke, fractionele en zelfs vijandige middelen om hun thesen te verdedigen, die door de grote meerderheid van de communistische wereldbeweging veroordeeld zijn.

Zij zochten voor alles steun bij leidingen van bepaalde zusterpartijen zoals de communistische- en arbeiderspartijen van de Democratische republiek van Viet-Nam, Korea en Indonesie, die onder hun invloed staan als gevolg van hun ligging en andere natuurlijke overeenkomsten.

In Europa bevindt zich slechts één partij, die gekenmerkt wordt door de dogmatische afwijkingen uit de foutieve periode van de Stalinistische leiding die de verschillen van de Chinese C.P. ondersteunt n.l. de communistische partij van Albanië.

De kameraden van de leiding van de communistische partij van Albanië bevinden zich niet in gelijke omstandigheden als de Chinezen, noch hebben zij een verleden met zulke militaire gevechten. Zij zijn in de oppositie gekomen tegen de C.P.S.U. om twee redenen:

a) de openlijke critiek op de fouten van Stalin;
b) de poging van toenadering tot Tito die tot doel heeft de Federatieve Volksrepubliek Joegoslavië terug te brengen in het socialistische kamp. Het is niet nodig de grootte van Albanië, zijn economische toestand die hem deel doet uitmaken van het socialistische kamp, noch de omstandigheden waarin hij verschilt van de Volksrepubliek China in beschouwing te nemen. De leiders van de Albanese partij hebben in een soort uitdaging, die geen enkel werkelijk gevaar oplevert, besloten na het 20ste Congres van de C.P.S.U. de juiste kritiek op de activiteiten van J. Stalin gedurende een bepaalde periode van zijn leven, te verwerpen.

Zij hebben getoond, welke doelen verborgen waren achter de zogenaamde politieke verschillen. Zij gingen n.l. voort met de persoonsverheerlijking van Stalin EN Hodja. Zij gingen door met het uitkiezen van kaders op grond van afkomst, familie-relaties of vriendschap met de leidende groep in plaats van op grond van belangrijkheid en ervaring.

Zoals de onvermijdelijke politieke gevolgen van de persoonsverheerlijking hebben zij waardevolle leden veroordeeld en zelfs gestraft die het waagden zich accoord te verklaren met de principes van het 20ste Congres van de C.P.S.U. en kritiek leverden in de door de partij georganiseerde bijeenkomsten.

Zij hebben opnieuw methoden ingevoerd uit een periode die gelukkig voorbij is en zij zijn er niet voor teruggeschrokken om kameraden die de etiquette geweld aan deden te betitelen met "Spion van Tito"

Zij hebben het zenden van spionnen naar de Federatieve Volksrepubliek Joegoslavië opgevoerd en provoceeden steeds ernstiger incidenten aan de Albanese-Joegoslavische grens.

Dat de Albanese zusterpartij, die misleid wordt door weinig verstandige leiders, economische hulp heeft gezocht bij de Volksrepubliek China, uit vrees voor vermindering van de hulp van de socialistische landen die hij uitdaagde kan desnoeds in dit verband verklaarbaar zijn. Veel minder verklaarbaar is het dat een grote partij als de Chinese C.P. zulk een "bondgenoot" in Europa heeft gekozen en zijn zaak heeft verbonden aan die van de Albanese leiders, waardoor deze een gevaarlijke belangrijkheid krijgen in hun opgeschroefde en gevaarlijke twist met de Fed. Volksrepubliek van Joegoslavië.

Heeft de leiding van de Chinese communistische partij zich bij het sluiten van overeenkomsten beperkt tot enkele leidingen van communistische en arbeiderspartijen, die het om een of andere reden goed hebben geacht hem te ondersteunen ?

Neen. Hij heeft getracht buiten de leidingen van de zusterpartijen om die de ondermijnende pogingen zelf verwierpen, op geheime wijze ondersteuning te vinden in de rijen van deze partijen, om tegen de leidingen in, propaganda materiaal te verspreiden tegen de geest en de letter van de verklaring van de 81 communistische- en arbeiderspartijen.

4. Het is bekend, dat een bepaald aantal leden van de leiding van de Franse communistische partij, het rapport dat door kameraad Chroetsjef werd uitgebracht namens het Centraal Comité van de C.P.S.U. op het 20ste Congres van de C.P.S.U., hebben afgekeurd.

Ondanks dat vele andere leiders van communistische partijen zoals die van de Italiaanse en Engelse communistische partijen het rapport hadden aanvaard en besproken, rapport dat gewijd was aan de ernstige en soms misdadige fouten van JOSEF STALIN, die het gevolg waren van de misvorming van principe, n.l. de persoonsverheerlijking, begon de leiding van de Franse C.P. - die op dezelfde manier was ingelicht als de anderen - de echtheid van het document te betwisten zelfs nadat het blad "Le Monde" een vertaling had gepubliceerd waarvan niemand kon geloven dat het een vervalsing betrof.

De leiding van de Franse C.P. heeft overigens nooit de in "Le Monde" gepubliceerde tekst een door de vijand gefabriceerde vervalsing genoemd, maar zag er wel op toe, dat hij niet anders genoemd werd dan "rapport toegeschreven aan kameraad Chroetsjef".

Tegelijkertijd overtuigden de kameraden M. Thorez en J. Duclos de andere leden van het Politiek Bureau van de Franse Communistische Partij, zonder overleg te plegen met het Centraal Comité, van de noodzaak om zich tot het secretariaat van de C.P.S.U. te wenden met het verzoek de echtheid van de tekst die in de burgerlijke pers was verschenen en in het bijzonder in "Le Monde" te betwisten.

De leiding van de C.P.S.U. liet weten, dat het niet mogelijk was een echt document vals te noemen waarover de leden in Rusland evenals de Centraal Comité's van de communistische partijen hadden gediscussieerd zonder de echtheid te bestrijden.

Na deze weigering riep het Politiek Bureau van de Franse C.P. het C.C. van die partij bijeen en deelde mede, dat het effect van de propaganda met het rapport over Stalin meer slecht dan goed kon zijn, dat het een aantasting van het prestige van de leiding en van de autoriteit van de Franse Communistische Partij zou betekenen. Daar ieder lid van het C.C. persoonlijk alle opvattingen en handelingen van Stalin had verdedigd welke nu veroordeeld waren, was het gevaar van een verbreking van de eenheid van de partij aanwezig. Men beriep zich zelfs op de mogelijkheid, dat de oppositionele leden en tegenstanders van de partij argumenten konden putten tegen het Centraal Comité uit het rapport over Stalin, dat zwakke weerstand bood doch niet in staat was het formeel te ontkennen.

Nadat het C.C. het communiqué van het Pol. Bureau d.d. 18 juni 1956 had goedgekeurd, waarin werd ontkend dat alle negatieve aspecten van de Sowjet politiek een gevolg waren van de persoonsverheerlijking van Stalin benoemde dit op 22 juni een delegatie bestaande uit de kameraden Etienne Fajon, Waldeck Rochet en Marcel Servin. Deze verliet op 25 juni Parijs met de opdracht het secretariaat van de C.P.S.U. te vragen, de zusterpartijen te helpen met bepaalde moeilijkheden, die waren ontstaan door het rapport over Stalin.

De delegatie verzocht aan het secretariaat van de C.P.S.U., in verband met het aanstaande 14de Congres van de C.P.F. en de behoeften van de strijd in eigen land, een document te willen opstellen, waarin het betreffende rapport verzwakt zou worden zonder de echtheid te betwisten.

Dit zou het Centraal Comité van de Franse communistische partij helpen bij het handhaven van de eenheid in de partij.

Aan de besprekingen van de 28ste en 30ste juni 1956 namen deel van Sowjet zijde de kameraden N.S.Chroetsjef, P.N.Pospelov, B.N. Ponomarew. Op hun voorstel werd een resolutie gepubliceerd, die gedeeltelijk tegemoet kwam aan het verzoek van de leiding van de P.C.F.

Dit document van het secretariaat van de C.P.S.U. werd eerst gepubliceerd in l'Humanité van 3 juli 1956 en daarna in verschillende andere organen van de P.C.F. als " een resolutie van het C.C. van de C.P.S.U." Het werd volop gebruikt in verslagen en artikelen om de houding van de leiding van de Communistische partij te rechtvaardigen. In de leidende kringen van de partij waar het niet mogelijk was de andere misdadige aspecten van de activiteiten uit de laatste periode van het leven van JOSEF STALIN te ontkennen, besloot men deze uit te leggen als een zaak die alleen de C.P.S.U. en de volken van de U.S.S.R. aanging.

Het was een intern probleem van de U.S.S.R. waarover de discussie daar buiten voor de communistische partijen slechts schadelijk kon zijn en nuttig voor hun anti-Sowjet vijanden.

Er bleef in dit verzwakte document genoeg over voor critiek op de afgelopen periode van bepaalde leiders van de P.D.F., om wrok te koesteren tegen de nieuwe leiding van de C.P.S.U.

Zij beijverden zich de resultaten te verkleinen die behaald werden als gevolg van verbetering van de situatie van de partij en in het bijzonder van de diepe weerklink in het Sowjet-volk die deze moedige zelfkritiek had.

De documenten die betrekking hadden op het uitbannen van de leiderscultus en op het herstel van de leninistische organisatie principes werden slechts gedeeltelijk en vaak zeer laat gepubliceerd, terwijl iedere verklaring van Stalin in zijn geheel, heel snel en veelvuldig werd gepubliceerd.

Het zijn deze elementen waarop de leiding van de Chinese C.P. zich steunt bij het propageren van hun verschillen. Het is nodig te zeggen, dat hun manoeuvres te veel werden vergemakkelijkt. Een vergelijking van de vroegere artikelen uit 1953 met die uit 1956 wettigt de opvatting; dat terwijl de initiatieven en resultaten van de S.U. en zijn C.P.S.U. ondersteund worden en bijval vinden, dit op een "gematigde" manier geschiedt en soms met een grote reserve.

De censuur op documenten en inlichtingen die thans plaats vindt onder het voorwendsel van het beschermen van de eenheid van de P.C.F. vond nooit plaats tijdens het leven van Stalin.

Onder hetzelfde voorwendsel bewaarde men het stilzwijgen en werd zelfs het bestaan van de verschillen ontkend, die zich hadden geopenbaard tussen de Chinese C.P. en de C.P.S.U., welke laatste ondersteund wordt door de overgrote meerderheid van de andere communistische en arbeiderspartijen. Het zou voldoende zijn geweest indien bepaalde artikelen uit de pers van de Chinese C.P. waren gepubliceerd, om de leden van de P.C.F. ervan te overtuigen dat in dit geschil de Ch.C.P. ongelijk heeft.

Tevens verzweeg men de anti-sowjet uitingen die uit Albanië kwamen. Deze soort van neutraliteit, die enig in zijn soort is, zou men zondermeer vijandig kunnen noemen, indien hij niet gedurende enige tijd gepaard ging met fractionele activiteiten, waarvan het moeilijk is aan te nemen, dat zij aan de waakzaamheid van de leiding van de P.C.F. zouden zijn ontsnapt.

Verbazingwekkend is bovendien het feit, dat de elementen waarop de leiding van de Chinese C.P. steunt of tracht te steunen in het algemeen vijandig staan tegenover de leiding van de P.C.F. in het bijzonder in verband met de politiek van de Franse C.P. inzake de oorlog in Algerije. Omdat het aantal leden, dat een zekere passiviteit van hun leiding met betrekking tot deze oorlog betreurt onweersprekbaar belangrijk is, moet men het vormen van een soort "Chinese fractie" in de P.C.F. als een groter gevaar zien voor de ideologische eenheid van de partij, dan het blootleggen van Stalin's fouten door de Russische communisten.

5. Het is tegenstrijdig, dat na de heftige beschuldigingen welke door de vertegenwoordigers van de Chinese C.P. geuit werden op de Moskouse conferentie van 1960 tegen de vertegenwoordigers van de P.C.F. ,beschuldi-

gingen van "opportunisten" en zelfs "nationaal chauvinisme", dat bepaalde leiders van de P.C.F. in hun partij een "Chinese fractie" tot ontwikkeling laten komen zonder te reageren.

Kan kameraad Jeanette VERMEERSCH, die in een vergadering van kaders van de Federatie Seine Sud van de P.C.F. bevestigde, dat de afgevaardigden van de Chinese C.P. zover waren gegaan dat zij de leden van de leiding van de P.C.F. als "knechten van het imperialisme" bejegenden, ontkennen dat documenten van de uitgeverij voor het buitenland uit Peking, circuleren in deze zelfde Federatie ?

Kan, kameraad Etienne FAJON die toegaf, aan de kaders van de Federatie Seine Ouest, dat de afgevaardigden van de P.C.F. door de afgevaardigden van de Ch.C.P. uitgemakt waren voor opportunisten, ontkennen, dat er fractie vergaderingen werden gehouden in Courbevoie (Seine) waar Chinese documenten werden verdeeld waaronder de brochure "Leve het Leninisme"?

Kan kameraad Jacques DUCLOS, die de leden van de Federatie Seine-Nord-Est gewezen heeft op de zonderlinge overeenkomst tussen de het in wezen niet met elkaar eenzijdige Chinezen en Albanen, ontkennen, dat er op 25 Maart 1961 te St. Denis onder voorzitterschap van kameraad Auguste Gillot, burgemeester van deze belangrijke arbeidersgemeente en lid van de centrale financiële controle commissie van de P.C.F. een inleiding werd gehouden door de zeer actieve over het geweldige Nieuwe Albanië en de successen van het socialisme die daar blijkbaar zonder eind zijn?

Het is evenmin aan te nemen, dat de leiding van de P.C.F. de contacten niet kent van het personeel van zijn pers en het Centraal Comité.

Kameraad redacteur van "Democratie Nouvelle" weekblad van de P.C.F., kan heel goed een lange studiereis door China maken voor dit blad en zijn zeer gunstige indrukken beschrijven.

Maar zijn reizen naar Bern, naar de "consulaire" vertegenwoordiger van China in Zwitserland zijn minder bekend. Kunnen deze ontken worden?

Dat de echtgenote van kameraad onderwijzer en communistisch gemeenteraadslid te d'A... Chinees studeert is volkomen natuurlijk, maar de contacten van een eenvoudig gemeenteraadslid, kleine bestuurder van een vakbond van onderwijzers met belangrijke "consuls" van China zijn die ook zo natuurlijk ?

Is het alleen heimwee naar zijn missies uit het verleden naar Malakka Indonesië en Indo-China, dat kameraad genoemd aan zijn verantwoordelijkheden voor de "Editions Sociales" die van verbindingagent toevoegt met de vertegenwoordigers van de Chinese C.P. buiten de normale organen van de P.C.F. om ?

Hoe kan men de fouten en afwijkingen die in het blad "Economie et Politique" gepubliceerd zijn verklaren als men niet de moeite heeft genomen om na te gaan of de door verschillende redacteurs naar Bern gemaakte reizen iets te maken hebben met de betreffende afwijkingen ?

De kameraden hebben het recht verbaasd te zijn, dat hen nooit iets is gevraagd, evenals die kameraad welke gedurende een aantal maanden geprofiteerd heeft van een grote publiciteit voor Chinese firma's, er geen behoefte aan heeft de gevolmachtigden van de overige Volksdemocratieën te bezoeken om zodoende een beetje de omslag van "Democratie Nouvelle" te variëren.

Het is niet gebruikelijk voor leden van de Franse C.P. om gedurende lange tijd internationale relaties te onderhouden buiten de instanties en het Congres van de partij om.

Kameraad kan een uitzondering zijn, evenals kameraad ..., zonder dat iemand verbassd hierover behoeft te zijn. enz. enz.

Indien sommige leiders van de P.C.F. de tendens hebben om te redeneren als de leiders van de Albanese communistische partij - die zich verenigen met de Chinese leiders in verband met hun gemeenschappelijke vijandigheid tegenover de Joegoslaven - en steun zoeken bij een ieder die de geest van het 20ste Congres en de nieuwe leiding van de C.P.S.U. wil bestrijden, maken een foutieve berekening.

Zij zouden groot ongelijk hebben, indien zij niet nadachten over de verschrikkelijke gevolgen die hun medeplichtige neutraliteit kan hebben tegenover de ontbindende activiteiten van de "Chinese fractie" in de P.C.F.

Het is de taak van de Franse communisten om het gevaar te onderkennen voor hen zelf in de eerste plaats als meest consequente partij in West-Europa, maar ook voor de communistische wereldbeweging. Een gevaar dat schuilt in de ontbindende manoeuvres en de ondermijnende acties van een fractie, die zich verzet tegen vastgestelde principes, waarover gestemd is volgens de leninistische regels van de communistische democratie.

De verantwoordelijkheid van de leiders wordt gedeeld door de leden die functies vervullen in internationale organisaties zoals de "Vredesbeweging" "Wereldvakverbond" "Vereniging Frankrijk-China"; "Vereniging Frankrijk-Albanië" enz.

Men heeft er tijdens de internationale conferentie van juristen te Sofia getuige van kunnen zijn, dat onder het mom van versterking van de hulp aan de Algerijnse F.L.N., de Chinese afgevaardigden aanhangers hebben getracht te ronselen voor hun minderheids-thesen.

Een communist die benaderd wordt door een vertegenwoordiger van een zusterpartij heeft de plicht deze naar de leiding van zijn partij te verwijzen en hem te wijzen op de in de verklaring van 81 partijen staande uitwisselings-procedure. Het is de plicht van een Franse communist zich te verzetten tegen datgene wat een inmenging zou kunnen zijn in de interne gang van zaken van zijn partij.

Op dit punt is de verklaring van de 81 communistische en arbeiderspartijen eensgezind en formeel.

"De marxistisch-leninistische partijen zijn allen onafhankelijk en in rechten gelijk; zij werken hun politiek uit op basis van de concrete situatie in hun land uitgaande van het marxisme-leninisme".

Hij veroordeelt niet minder formeel bepaalde pogingen van de communistische Liga van Joegoslavië om zijn thesen te doen aannemen, die hij verspreidt in de rijen van de andere communistische en arbeiderspartijen. "De Joegoslavische revisionisten ondernemen ondermijnende acties tegen het socialistische kamp en de communistische wereldbeweging". Hetgeen voor de een geldt, geldt ook voor de anderen, vanaf het moment dat zij veroordeelde handelingen plegen.

"Het belang van de communistische beweging eist de solidariteit bij het nakomen door iedere communistische partij van de door de zusterpartijen op hun conferenties gemeenschappelijk gevormde meningen en uitgewerkte conclusies over de algemene taken in de strijd tegen het imperialisme, voor de vrede, voor de democratie en het socialisme". aldus de verklaring (hoofdstuk VI)

De communisten in Frankrijk, eenvoudige leden, functionarissen op verschillende posten en publicisten, moeten de belangrijkheid begrijpen van de feiten, waarop dit document hun aandacht vestigt.

Aandachtig de "Verklaring van de communistische en arbeiderspartijen" herlezend, welke geproclameerd werd als het huidige program van de communistische wereldbeweging, moeten zij de ideologische eenheid van de communistische wereldbeweging als hun oogappel beschermen en zo krachtig mogelijk versterken.

Wie verwacht had dat het 20ste Congres van de C.P.N. de inzet zou betekenen van een depaulinistatie -zoals het 2^oste Congres van de Russische C.P. de destalinistatie inzette - is bedrogen uitgekomen. De GROOT zelf werd gekozen "met algemene stemmen en een ovationeel applaus"; de overige leden van het nieuwe partijbestuur "werden met algemene stemmen, of met praktisch algemene stemmen gekozen".

"20ste Congres C.P.N. demonstratie van nieuwe kracht en eenheid" meldde met een grote kop over vier kolom "de Waarheid" van 23 mei 1961. De Groot ziet ieder congres van de C.P.N. weer kans om het gelid met dergelijke mysterieuze "nieuwe krachten" perspectief in te pompen, en wat die "eenheid" van "de Waarheid" aangaat: van onenigheid tijdens het congres is uit de verslagen van dat blad inderdaad niets gebleken maar een absolute garantie voor het ontbreken van een groeiende ontevredenheid onder de C.P.N.-leden is er, gezien de uitstekend geoliede bureaucratische partijmachine, die voorkomt dat ook minderheidsstandpunten naar voren kunnen worden gebracht, niet. Er zal wel weer een Trotskistenjacht in de C.P.N. worden ingezet als men leest, dat het ons bekend is, dat verschillende reeds gekozen afgevaardigden zich hebben teruggetrokken omdat zij niet van plan waren in het koor van de leiding mee te zingen. Dat is dan "een verzoek van de leiding om de eenheid naar buiten te tonen".

De nieuwste, en ontegenzeggelijk meest spectaculaire stunt die de algemeen secretaris voor zijn volgzzaam gehoor in voorraad had, was die van de NEUTRALITEIT VAN NEDERLAND. Hoe dat nu precies zou moeten gebeuren, en wat de gevolgen daarvan voor Nederland zouden zijn, is niet duidelijk geworden, al stelde De Groot zijn aanhang wel "gerust" door te "ontkennen dat aan een koers op neutraliteit het uittreden van Nederland uit de NAVO zou moeten voorafgaan." "Wij beschouwen dit niet als een voorwaarde," zei De Groot terwijl wij nu juist van mening zijn dat dat de ENIGE voorwaarde is die op een koers zou kunnen uitlopen, zoals De Groot zich die voorstelt. Betekent dit nu dat de C.P.N. een voorstandster van de NAVO is geworden? Zo bont wordt het echter niet gemaakt want: "Natuurlijk verandert dit niets aan onze volsterkte verwerping van de NAVO. Wij zullen de strijd tegen het lidmaatschap van Nederland aan dit agressieve blok onverminderd voortzetten. Maar het is ook mogelijk een verandering van buitenlandse politiek te bereiken vóór het zover is."

In een interview dat een van de redacteuren van het liberale "Algemeen Handelsblad" met De Groot had (gepubliceerd op 5 augustus j.l.) verduidelijkt De Groot de nieuwe lijn van zijn

partij: "Noch aan de zijde van het ene blok, noch aan de zijde van het andere. In de eerste wereldoorlog hebben de communisten vreselijk gescholden op de neutraliteit. We hebben nu een oorlog meegemaakt en weten wat dat betekent. Daarom bestuderen we thans de houding van de communisten in de jaren '14-'18. Misschien hadden ze wel ongelijk. Die neutraliteit was zo gek nog niet."

Het is ons niet bekend waar De Groot dat "vreselijk schelden" gehoord of gelezen heeft. Het is waar, dat er tijdens de eerste wereldoorlog bij de leiding van de S.D.P. en de redactie van "De Tribune" met name bij Wijnkoop en Van Ravensteyn een sterke neiging bestond om de ene imperialistische macht (die van Duitsland) sterker af te keuren dan de andere (Frankrijk), een opvatting waartegen felle oppositie kwam van de groep Pannekoek, Gorter, Luteraan, Korper (blad De Rode Vaan), die wat dit punt betrof zich op het standpunt van Lenin stelden n.l. "er is geen beter en geen slechter imperialisme". Dat is iets anders dan de neutraliteit van De Groot. Bovendien vergeet hij, dat een vergelijking, tusschen de situatie '14-'18 en de huidige volledig mank gaat en de werkelijke toestand op een erbarmelijke manier verdoezelt: het gaat nu niet meer om een keuze tussen twee, elkaar bestrijdende imperialismen, maar om een keuze wóór of tégen het kapitalisme. En hij die tegenstelling dient een revolutionair socialist, met al zijn bezwaren die hij kan en moet hebben tegen het regiem in de Sowjet-Unie, te kiezen voor de onvoorwaardelijke verdediging van de Sowjet-Unie. In plaats van aan te tonen dat in de situatie, zoals die op het ogenblik bestaat neutralisme geen oplossing is, of sterker nog: dat neutralisme in wezen de Sowjet-Unie afbreuk doet, strompelt De Groot een nieuw kronkelpad op.

Helemaal aan het slot van zijn rede heeft de algemeen secretaris nog wat gezegd over de "conferentie van de 81", waar "onze delegatie" met volle overtuiging heeft ingestemd met de koers op vreedzame coexistentie, met de marxistisch-leninistische vredespolitiek, die door alle partijen eensgezind is vastgesteld". Dat er op deze conferentie harde noten zijn gekraakt over die zogenaamde "marxistisch leninistische" vredespolitiek" vernemen we natuurlijk niet uit zijn mond, evenmin dat de tegenstellingen tussen de C.P.S.U. en de C.P. van China allerminst zijn bijgelegd. Dat op deze uiterst belangrijke kwestie in het geheel niet is ingegaan, is zonder meer een schandaal.

Al met al was het een congres, dat het communisme weer niet veel goed heeft gedaan.

Bert Verdonk